

Sygn. akt VI Gz 173/14

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie, Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Barbara Frankowska (spr.)

Sędziowie: SO Renata Bober

SO Anna Walus-Rzasa

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2014 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) **Sp. z o.o. w N.**

przy udziale (...) **w U. ((...))**

o zawezwanie do próby ugodowej

na skutek zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Rejonowego

w Tarnobrzegu, V Wydziału Gospodarczego z dnia 3 października 2013 r., sygn. akt V GCo 170/13

postanawia:

o d d a l i ć zażalenie.

UZASADNIENIE

(...) Sp. z o.o. w N., pismem z dnia

13 sierpnia 2013r., zawiązał do próby ugodowej (...) w U. ((...)) odnośnie żądania zapłaty kwoty 537.654,51 zł wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu należności za sprzedaż i montaż dla wezwanego podzespołów urządzenia chłodniczego, szczegółowo opisanego

w pozwie.

W uzasadnieniu wniosku wnioskodawca wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej otrzymał w 2011 roku zamówienie holenderskiej spółki (...), działającej na zlecenie A., zamówienie na wykonanie, sprzedaż i montaż urządzenia chłodniczego.

W związku z brakiem zapłaty przez zamawiającego wnioskodawca podjął kroki w celu realizacji zamówienia bezpośrednio do końcowego odbiorcy i w dniu

13 sierpnia 2011r. dostawa została zrealizowana, a przedstawiciel odbiorcy miał spowodować zapłatę ceny sprzedaży wnioskodawcy. Wnioskodawca wystawił

z tego tytułu dwie faktury na łączną kwotę objętą wnioskiem, w przeliczeniu na złotówki. Wnioskodawca nie otrzymał zapłaty. Dla wykazania jurysdykcji sądów polskich wnioskodawca powołał się na ogólne warunki sprzedaży realizacji zamówienia i przyjętą tam zasadę ex works, co wg wnioskodawcy daje podstawę do uznania, że wykonanie umowy nastąpiło w jego siedzibie –

w Polsce.

Sąd Rejonowy w Tarnobrzegu postanowieniem z dnia 3 października 2013r. odrzucił wniosek na podstawie artykułów 3 ust. 1 i 5 pkt 1 a i b rozporządzenia Rady Europejskiej nr (...) z dnia 22 grudnia 2000r.

w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania

w sprawach cywilnych i handlowych przyjmując, że przedstawione do wniosku faktury wskazują, iż zamówione urządzenia chłodnicze były sprzedane

i zamontowane w Belgii, co prowadzi do wniosku że sąd polski nie ma jurysdykcji do rozstrzygania w niniejszej sprawie, co dało podstawę do odrzucenia wniosku na na mocy art. 1099 k.p.c.

Wnioskodawca w zażaleniu na powyższe postanowienie zaskarżył je

w całości i wniósł o jego uchylenie i przekazanie sądowi pierwszej instancji zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych stanowiący podstawę rozstrzygnięcia, a polegający na przyjęciu, iż:

- sądem właściwym do rozpoznania sprawy jest sąd belgijski, w sytuacji gdy z Ogólnych Warunków Sprzedaży w Unii Europejskiej wnioskodawcy (art. 9) wynika jasno, że wszelkie spory rozpoznawane będą przez polski sąd cywilny, w którego jurysdykcji znajduje się miejsce wykonywania działalności sprzedawcy,

- niewłaściwej wykładni i w konsekwencji kwalifikacji prawnej umowy łączącej strony to jest przyjęciu, iż zawarta umowa była umową sprzedaży, w sytuacji gdy łącząca strony umowa była umową o dzieło (w rozumieniu powołanego wyżej rozporządzenia umową o świadczenie usług) na warunkach (...) (I. 2010),

2. naruszenie prawa materialnego to jest art. 5 pkt 1 lit. b rozporządzenia Rady WE nr 44/2001 z dnia 22 grudzień 2000r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych polegające na jego niewłaściwym zastosowaniu i przyjęciu, że w przypadku sprzedaży rzeczy ruchomych miejscem wykonania zobowiązania jest miejsce,

w którym rzeczy te zgodnie z umową zostały dostarczone lub miały być dostarczone w sytuacji, gdy łącząca strony umowa była umową o dzieło

(w rozumieniu powołanego rozporządzenia umową o świadczenie usług) na warunkach (...) (I. 2010) i miejscem wykonania była Polska.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, że to wnioskodawca już we wniosku powinien powołać wszystkie istotne okoliczności i dokumenty dla ich wykazania, pozwalające na ustalenie jurysdykcji krajowej sądu w danej sprawie.

Wnioskodawca w tej sprawie roszczenie objęte spornymi fakturami traktuje jako jedną całość, sumując je i wspólnie przeliczając na złotówki. Dla wykazania jurysdykcji krajowej powołuje się na Ogólne Warunki Sprzedaży

w (...) Sp. z o.o., jako wydruk w j. polskimi i angielskim, bez podpisów stron oraz dwie faktury vat: jedna dot. wewnątrzspółnotowej dostawy towaru

z dnia 22.08.2011r. (k. 6) i druga dot. wewnątrzspółnotowej dostawy usług

z dnia 17.10.2011r. (k. 7), obie wystawione na zawezwanego do próby ugodowej. W pierwszej z w/w faktur, dodać należy przedłożonej bez tłumaczenia na j. polski w zakresie ostatniej rubryki, co jednak nie uniemożliwia w ocenie Sądu Okręgowego rozpoznania sprawy, wskazany został zapis dot. (...), I. 2010. Dodać jeszcze należy także, że wnioskodawca wspomina o zamówieniu złożonym przez firmę trzecią i nie przedkłada zamówienia do sprawy, a wyjaśniając podstawę płatności kierowaną do uczestnika wprost mówi o zapłacie ceny sprzedaży.

Zważywszy na powyższe Sąd rozstrzygając w przedmiocie jurysdykcji mógł oprzeć się jedynie na powyższych dokumentach, co do których stwierdzić należy, że wydruk Ogólnych Warunków Sprzedaży w UE w pierwszej kolejności nie jest dowodem z dokumentu w rozumieniu art. 245 kpc, bo nie zawiera jakiegokolwiek podpisu. Z okoliczności

przedstawionych we wniosku nie wynika, aby był podstawą ważnego zawarcia przez strony umowy jurysdykcyjnej, która powinna być zawarta na piśmie (art. 1104 § 1 kpc).

Z treści Ogólnych Warunków Sprzedaży nie wynika również, aby strony oznaczyły stosunek umowny, z którego spory objęte są umową jurysdykcyjną. Nie jest to więc dokument, który potwierdza stanowisko wnioskodawcy o jurysdykcji sądów polskim w tej sprawie. Wnioskodawca zaniechał przedłożenia zamówienia, co tym bardziej poddaje w wątpliwość zastosowanie w tej sprawie przedłożonych Ogólnych Warunków Sprzedaży. Zatem już tylko na marginesie dodać należy, że z treści tych Warunków wynika, iż strony łączyła umowa sprzedaży, jak to podano we wniosku, a nie umowa o dzieło, jak twierdzi skarżący w zażaleniu.

Odnośnie zastrzeżenia w jednej z przedłożonych faktur, powszechnie stosowanej w umowach handlowych międzynarodowej, klauzuli I. 2010, co do dostarczenia towaru na warunkach (...), stwierdzić należy, że nie dotyczy ona całego roszczenia objętego wnioskiem. W tych warunkach nie można uznać, że dokument ten wykazuje jurysdykcje krajową sądów polskich w tej sprawie, której zakres został sformułowany we wniosku jako jedno roszczenie. W tych okolicznościach nie można więc przyjąć, aby wnioskodawca wykazał, że łączy go z uczestnikiem umowa o dzieło, zgodnie z którą dostarczenie rzeczy miało nastąpić na zasadzie klauzuli (...), co do całego roszczenia objętego wnioskiem.

Mając na uwadze powyższe uznać należy zażalenie za bezzasadne, a zaskarżone postanowienie za odpowiadające prawu, co dało podstawę do orzeczenia jak na wstępie na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc i art. 13 § 2 kpc.